

ENTREVISTA

Els jardins de la Casa Missió de Banyoles donen al filòsof canadenc un aire més espiritual del que ja habitualment el vesteix de cap a peus. Era a les nostres comarques per dirigir un recés als membres de les comunitats d'El Rusc de Tordera i de Moià, que pertanyen a l'Arche, federació internacional que acull deficients d'arreu del

món, fundada per ell mateix.

Durant tres dies, en aquesta casa banyolina, varen conviure educadors i deficients amb Jean Vanier, conjugant el silenci, les passejades, les xerrades en comunitat i estones d'esbarjo amb una guitarra. El tema unitari a parlar era *Jesús i l'acolliment del pobre*.

Jean Vanier

D'oficial de la marina a creador de comunitats de deficients mentals arreu del món

Hem de parlar en francès perquè en Jean Vanier no coneix pràcticament el castellà, i només entén alguna paraula catalana. Ens explica en primer lloc què és el que li aporten els deficients.

—Fa vint anys que visc amb deficients mentals. M'han fet descobrir la meua pròpia humanitat, el fet de ser humà. M'han ensenyat el que és viure humanament.

—Per quina raó es planteja decidir-se professionalment a la filosofia?

—Jo havia estat oficial de la Marina; allà em varen ensenyar a ser eficaç, i em vaig plantejar fer el doctorat a l'Institut Catòlic de París, i tot seguit vaig ensenyar a la Universitat de Toronto, fins que vaig fundar, amb dues persones deficients, la primera de les comunitats.

—Quins són els valors primordials de la vida en comunitat?

—Vivint amb un deficiènt mental, a mi se m'ha revelat el que és ser un ésser humà. El món no es canvia per l'eficàcia, que normalment va a favor de la destrucció, a no ser que brolli del cor humà. En el món de les relacions humanes la persona més feble m'ha ajudat a acceptar la meua pròpia feblesa, m'han fet entrar en el món comunitari, de la relació, que també és un món de perdó i de celebració, de festa.

—El món en què vivim nosaltres és individualista?

—Molt. S'ensenya les persones a voler ser sempre els primers. Quan jo acullo una persona tal com és, puc trobar la pau, i quan un altre m'acull tal com sóc, també hi trobo la pau. El

drama del nostre món és que no s'accepten les persones tal com són, sinó que se les vol manipular. La convivència amb deficients m'ha ajudat a descobrir la ferida tan profunda que hi ha a dins de cada ésser humà.

—Fa vint-i-un anys Vanier fundava la primera comunitat de l'Arche a França, amb dos homes que estaven en un hospital psiquiàtric. Actualment, la comunitat té, només a França, unes quatre-centes persones dividides en vint llars. A Catalunya n'hi ha dues, una a Tordera i una altra a Moià; però arreu del món també se'n poden trobar: a l'Índia, Austràlia, Costa de Marfil, E.U.A, Amèrica Central... Però on viu en Jean Vanier?

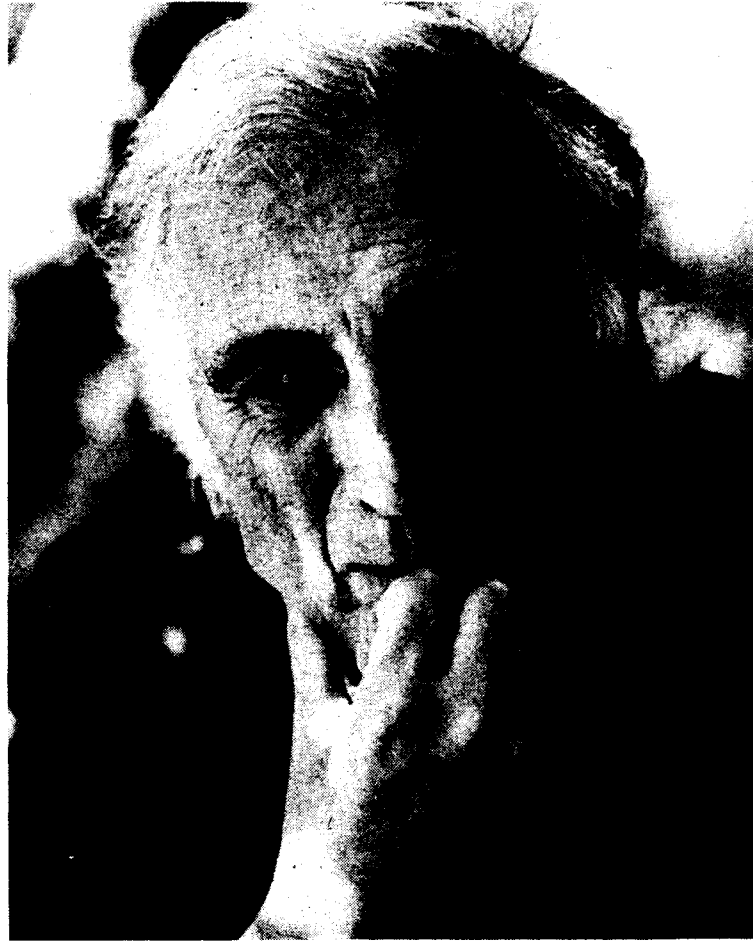
—Jo visc en una d'aquestes llars franceses, però viatjo molt per tal de visitar tots els països on hi ha alguna comunitat. Ara vinc d'Amèrica Llatina, d'Hondures, Santo Domingo i Haití, i cap a Banyoles; però quan acabi el recés conviuré uns dies amb els membres de la comunitat d'El Rusc.

—Quin és l'esperit de «l'Arche»?

—Quan es viu en conjunt és com viure en família. Els que cuiden els deficients no són professionals, sinó que col·laboren en una comunitat on s'acullen mútuament sota el nom de Jesús, de l'Evangelí i de les Benaunces. Jo sóc catòlic i gran part dels membres de les comunitats també, però per exemple a l'Índia conviuen musulmans, indús i cristians.

—Com és un dia en qualsevol d'aquestes comunitats?

—Fem el que és habitual a tot

el món. Ens aixequem, mengem i treballem en la comunitat o a fora, però en tallers on fem feines bàsicament artesanals: uns teixeixen, d'altres fan mosaics, o ceràmica, treballen en granges i a França n'hi ha una que fa vi.

Carme Coll i Riera

EL TELE-TIP DE RIURE

Una injecció aigualida

TEGUCIGALPA.— Mai millor dit, per a aquesta colla de lla-dregots i estafadors el gos també era el millor amic de l'home. Segons el pla que aquesta gent de malviure tenia ideat, un representant de la seva firma anava al domicili on era públic i notori que vivia un gos. Convencien els seus protectors que enlloc no trobarien animalot més perillós i infeccios i tot seguit, amb tota la sang freda del món, clavaven una injecció a la pobra bèstia i cobraven mil cinc-cents dòlars per la visita. El ministeri de recursos naturals ha aixafat la guitarra a la vil trepa tot declarant que les injeccions eren en realitat d'aigua destil·lada.

Només et truco per dit-te que t'atracaré

TORÍ.— Ara que tant s'estila a la nostra costa el delinqüent de guant blanc, convé obrir els ulls davant notícies com la següent. Fent gala de cortesia i bon gust a l'hora de parlar, els dos clients varen concertar una cita amb el propietari d'una coneguda joeria de Torí. Un cop a dins del seu despatx, superats tots els controls de seguretat i a punt tot per consumir el que semblava negoci rodó, l'amo de l'establiment va haver d'aixecar les mans enlaire. De les dues maletes que la parella d'executius portaven en treguer una flamant pistola, buidaren la botiga i s'emportaren material per valor de 175 milions de pessetes.

DE CADA DIA

Joan Carreres i Péra

Ni Caldes, ni Banyoles, ni res

El circuit de Caldes de Malavella s'ha afollat. Aquest cop ha estat una bufetada a l'esport gironí. I s'ha afollat amb un argument irrisori: Montmeló és més a prop. De Barcelona, és clar. És ben curiosa, aquesta dèria dels barcelonins d'abassegar el nom de Catalunya i fer-ne després un ús restringit. És la pregunta que em feia un vailet de dotze anys, mentre comentàvem la jugada: ¿Per què —em deia— hi posen *Real Automóvil Club de Catalunya*? M'ho deia en castellà perquè ho estava llegint a *La Vanguardia*. És clar; si es tracta del *Real Automóvil Club de Catalunya*, en principi no hauria d'haver-hi punts de referència quilomètrics. I, si no, que s'anomenin *Real Automóvil Club de Barcelona*.

Jo, per ajudar-lo a entendre aquestes rareses dels barcelonins, li he posat un exemple cultural: quan estudiava a Bellaterra m'interessava consultar alguns llibres a la «Biblioteca de Catalunya» i vaig fer-me'n soci. Fins aquí tot bé. Però el dia que vaig demanar de treure'n un exemplar per emportar-me'l, ah no! no hi va haver manera: només se'n podien emportar llibres els ciutadans de Barcelona. Em vaig barallar fort amb l'encarregat, però al capdavant no era més que un llogat i va dir que anés a protestar més amunt. Vaig fer-ho i vaig comentar el problema amb el conseller de Cultura d'aleshores, senyor Max Cahner. No n'he sabut mai més res. Encara no sé si s'ha solucionat el problema o no s'ha solucionat.

Passa com amb el famós Museu d'Art Contemporani dels Països Catalans: què més bonic que descentralitzar-ho? Potser d'aquesta manera Barcelona s'adonaria que l'ús normal i corrent del català és molt més viu del que el ciutadà mitjà no es pensa. I, si de cultura saltem a indústria, no parlem pas del ZUR. Quantes *Zones d'Urgent Recuperació* s'han assignat a les terres gironines? Si no m'equivoco, cap. Ni una. Ni Caldes, ni Banyoles, ni, per exemple, Ripoll, Olot, o la mateixa Girona, en el cas de les ZUR. I, després, encara n'hi ha alguns que ens acusen de queixar-nos sense fonament.

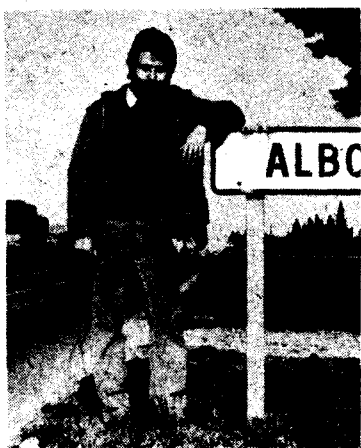
QUE US PAGUIN XAMPANY

Toni Rusalleda

L'Astèrix de l'Ajuntament de Salt. Avui fa trenta-vuit anys.

Si abans de les tres passeu per l'Ajuntament i demaneu per ell, taniu el xampany assegurat. Filòleg, corrector-dinamitzador de la campanya de normalització del català, és coautor de «El català comercial».

Ramon Pujolboira

Pintor d'Albons. Avui fa trenta-sis anys.

És pintor d'Albons, i dels bons. Fa poc va tornar d'un viatge als Estats Units del qual va quedar molt satisfet. Avui també pot estar-ho convidant els amics.

Albert Mont Morató

Regidor de Platja d'Aro. Avui fa trenta-tres anys.

Josep Esteba

Regidor de Palafrugell. Avui fa quaranta-cinc anys.

I també

feliciteu, si us ve bé veure més xampany, els que avui fan el sant. Alexandre, Artemi, Bertran, Càndida, Claudi, Eustorgi, Felip, Joan Norbert i Paulina. Alguns surten altres vegades al calendari de sants, però evidentment el seu només el festegen un dia, avui.